

Hồi 322

Đắc đạo đa trợ

Lư Tuần đến bên ngoài đại sảnh đường phủ thái thú Cối Kê, đi lướt qua một tướng lĩnh Thiên Sư quân, người này nhận ra hần liền lập tức kính lễ, rồi vội vã chạy đi.

Họ Lư bước vào đại sảnh đường thì thấy Từ Đạo Phúc đang phân phó thủ hạ những việc sau khi chiếm thành thì cũng không dám làm phiền, chỉ chấp tay đứng một bên chờ đợi.

Từ Đạo Phúc bảo thuộc hạ ra ngoài hết, rồi đến bên Lư Tuần nói: "Ta còn hy vọng đánh vài trận rồi mới lấy được Cối Kê, để quá lại đâm ra mất hứng. Thế gia vọng tộc ở Kiến Khang nếu không mục nát đến tận óc nhà rồi thì sao thể có được một kẻ như Vương Ngung Chi cơ chứ?".

Lư Tuần điềm đạm nói: "Người vừa ra cửa lúc ta đến là ai?".

Từ Đạo Phúc mỉm cười: "Sư huynh chú ý đến hần rồi à? Chỉ riêng điểm này cũng có thể thấy sư huynh đã tinh tiến rất nhiều, vừa nhìn đã nhận ra hần không phải tầm thường. Kẻ này tên Trương Mãnh, là tử đệ thế tộc Linh Nam, được xưng là Linh Nam đệ nhất nhân, võ công không cũng không kém đệ, gần đây đã nhiều lần lập công nên được luận công ban thưởng, đề bạt làm phó soái. Có kẻ này trợ giúp, chúng ta không phải lo không thành đại sự".

Lư Tuần gật đầu nói: "người này đích thực là nhân tài hiếm gặp, không những có phong phạm của bậc cao thủ, mà còn khí phách bức nhân của bậc đại tướng".

Từ Đạo Phúc như sợ bị người khác nghe lén, hạ thấp giọng nói: "Thiên Sư về Ông Châu chưa?".

Lư Tuần nói: "Là ta đích thân đưa người lên thuyền. Ôi! Thiên Sư đã thay đổi rất nhiều, nhưng ta lại không thể nói ra rốt cuộc là người thay đổi như thế nào".

Từ Đạo Phúc thở dài: "Đệ cũng đang rất lo lắng, từ sau khi quyết chiến với Yến Phi trở về, ngoài họ Yến đó ra thì dường như Thiên Sư không hứng thú với chuyện gì khác nữa, cả đại nghiệp thiên thu của Thiên Sư đạo người cũng không hỏi đến. Ài! Hy vọng đây chỉ là tạm thời mà thôi!".

Lư Tuần cười khố nói: "Yến Phi rốt cuộc có ma lực gì vậy? Sau lần quyết đấu đầu tiên, Thiên Sư đã giao Thiên Sư Đạo lại cho sư huynh đệ chúng ta. Lần quyết chiến thứ hai trở về,

thì cả nói chuyện người cũng chẳng buồn nói. Vừa rồi lúc ta đưa người lên thuyền, cả một câu người cũng không nói. Đến lúc không kềm lòng được mà lên tiếng hỏi thì người mới dặn chúng ta phải củng cố chiến quả, nhẫn nại chờ phản ứng của Tạ Diễm, nghỉ ngơi dưỡng sức để nhất kích đại bại Bắc Phủ Bình, như vậy thì chuyện lấy Kiến Khang sẽ dễ như trở bàn tay.

Từ Đạo Phúc gật đầu: “Thiên Sư đúng là trí tuệ siêu phàm, tính toán chu mật, đây đúng là chiến lược tuyệt hảo nhất trong lúc này”.

Lư Tuần vỗ nhẹ lên vai Từ Đạo Phúc, nói: “Hai sư huynh đệ chúng ta cần phải đoàn kết một lòng, Đạo Phúc phụ trách chính trị quân sự, ta phụ trách tuyên dương thánh đạo, rồi sẽ có một ngày Thiên Sư đạo chúng ta đức hoành thiên hạ, hoàn thành mộng tưởng bấy lâu nay”.

oOo

Trước khi trời sáng, Lưu Dụ đã lên chiến thuyền do Lưu Lao Chi an bài đi tới Diễm Thành, gã ngồi gần ra ở cuối thuyền, nhìn Quảng Lăng bị bỏ dần lại phía sau.

Thuyền buồn thuận dòng tiến ra Đại Giang, Lưu Dụ thầm lo lắng trong lòng. Gã hoàn toàn không chắc mình có thể trở lại Quảng Lăng nữa hay không. Chiều này của Lưu Lao Chi quả là cực kỳ cao minh, chỉ một câu nói đã đẩy gã vào tuyệt địa, chẳng những khiến gã hăm thân vào trận tử chiến với hải tặc hung tàn, mà còn biến gã thành mục tiêu hiển hiện cho bất cứ kẻ nào muốn hạ sát gã nữa.

Tiếng bước chân vang lên.

Lưu Dụ ngẩng đầu nhìn ra, ngạc nhiên thốt lên: “Ngươi không phải Lão Thủ sao?”.

Lão Thủ đến trước mặt gã, vui vẻ nói: “Không ngờ Lưu gia còn nhớ tiểu nhân, ngày ấy tiểu nhân đưa Lưu gia, Yến gia và Thiên Thiên tiểu thư đến Biên Hoang Tập, thật không thể nào ngờ hôm nay lại đưa Lưu gia đến Diễm Thành nhậm chức. Hà! Tiểu nhân vốn họ Trương, Lão Thủ là hiệu các huynh đệ đặt cho thôi”.

Vừa nói hần vừa ngồi xuống cạnh gã.

Lưu Dụ dẹp tâm sự sang một bên, mỉm cười nói: “Ta vẫn thích gọi ngươi là Lão Thủ hơn, nó đại biểu cho một khoảng hồi ức đẹp trong ta. Vừa rồi sao ta không thấy ngươi nhỉ?”

Lão Thủ nói: "Tiểu nhân cố ý lánh mặt Lưu gia để kẻ khác khỏi hoài nghi. Thuyền rời bến rồi thì không lo ngại gì nữa, những huynh đệ trên thuyền đều là người đã theo tiểu nhân nhiều năm, có thể tin tưởng được. Ài! Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi tỷ..."

Lưu Dụ nói: "Sẽ có một ngày Hoang nhân nghênh đón họ trở về Biên Hoang Tập".

Lão Thủ chán nản thở dài: "Chỉ có nghĩ vậy thì trong lòng mới dễ chịu được phần nào".

Kế đó hần lại hạ giọng nói: "Lần này tiểu nhân có thể nhận được nhiệm vụ này cũng phải nhờ đến Khổng lão đại, Tôn gia và các huynh đệ khác ngấm ngầm xuất lực đó".

Lưu Dụ chợt dâng lên một cảm giác ấm áp, gã không cô quân tác chiến, mà nhận được rất nhiều sự ủng hộ từ bên trong lẫn bên ngoài Bắc Phủ Bình.

Lão Thủ ử rử nói tiếp: "Giờ đang là lúc dùng người mà thống lĩnh lại ép Lưu gia đi Diêm Thành làm Thái thú làm thống soái không binh, mọi người đều cảm thấy bất bình thay cho ngài".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Thống soái không binh?".

Lão Thủ thở dài: "Tiểu nhân vốn là người Lương Diêm ở gần Diêm Thành, hiểu rõ tình hình các quận huyện ven biển như lòng bàn tay, chỉ riêng năm nay tiểu nhân đã ba lần đến Diêm Thành và các quận huyện gần đó rồi. Vậy nên lần này Khổng lão đại mới dặn dò tiểu nhân đưa Lưu gia lên đường, hy vọng có thể giúp ngài hiểu thêm vài điều về Diêm Thành".

Lưu Dụ liền hỏi ngay: "Sao Khổng lão đại biết ta và người quen nhau?".

Lão Thủ nói: "Tiểu nhân trước nay vẫn âm thầm làm việc cho Khổng lão đại, chiến thuyền của Bắc Phủ bình đi đâu đến đâu cũng tiện hơn một chút vì những kẻ vớ vẩn đều không dám đụng vào chúng ta. Từ khi tiểu nhân đưa các vị đến Biên Hoang Tập thì Khổng lão đại đã hỏi rõ mọi chuyện, còn tán thưởng Lưu gia và Yến gia anh hùng đảm lược, không sợ trời không sợ đất nữa".

Rồi hần lại ghé người sát vào Lưu Dụ thì thầm: "Giờ thì Khổng lão đại và các huynh đệ khác đều cho rằng Lưu gia là chân mệnh thiên tử rồi, vì vậy bao nhiêu vốn liếng đều đã dồn cả vào người ngài rồi đó".

Lưu Dụ lấy làm áy náy, nhưng gã cũng hiểu cho dù mình có phủ nhận thì cũng không thể thay đổi được định kiến đã bám rễ sâu vào lòng người như vậy, nên cũng đành nhận hết vào mình cho xong chuyện. Chỉ nghe gã chậm rãi hỏi tiếp: "Tình hình Diêm Thành lúc này thế nào?".

Lão Thủ nói: "Kiến Khang phái đi Vương Thúc thảo tặc, có thể nói là một kích cuối cùng, nếu không phải Tiều Liệt Vũ chuyển đổi tượng đánh cướp từ dân nghèo và thương nhân

sang các thuyền buôn hải ngoại, gây ảnh hưởng đến tiền thuế và hàng hóa triều đình cần cung ứng thì chắc triều đình cũng chẳng để ý làm gì. Triều đình mặt rệp này của chúng ta xưa nay đã từng chăm lo đến sinh tử của bá tánh duyên hải bao giờ đâu? Quan trọng nhất chỉ là giữ được Kiến Khang và các thành trì phụ cận để hoàng đế và đám cao môn thế tộc đó ngày đêm hoan ca hưởng lạc mà thôi”.

Lưu Dụ chau mày nói: “Dân chúng duyên hải không đoàn kết lại để tự bảo vệ mình trước tặc khấu sao?”.

Lão Thủ nói: “Thời An công còn tại thế, căn bản không có những chuyện như vậy. Nhưng sau khi Tư Mã Đạo Tử lên nắm quyền, y liền bắt hết tráng đinh ven biển tổ chức thành một đạo Đông Thục quân, tăng cường binh lực cho Kiến Khang, làm sản xuất bị đình trệ, không thể chống lại lũ tặc binh. Ban đầu thủ hạ của Tiêu Liệt Vũ cũng chỉ có vài tên lâu la, nhưng trong vòng hai năm đã mở rộng ra tới hai ngàn người, toàn bộ đều do một tay tên cẩu tặc Tư Mã Đạo Tử đó gây nên”.

Lưu Dụ vô cùng phẫn nộ, trong lòng dâng lên mối đồng cảm sâu sắc với bá tánh vùng duyên hải. Bản thân gã cũng xuất thân bình dân, nên rất hiểu nỗi khổ nạn bị quan lại và tặc khấu cùng cướp bóc của họ. Cuộc đối thoại với Lão Thủ lần này khiến gã thay đổi hoàn toàn cách nhìn với nhiệm vụ mà gã vốn cho rằng là khổ sai này, gã cảm thấy mình cần tận lực mà làm, đem hòa bình và an định lại cho các quận huyện ven biển đang phải trầm mình trong con nước lửa.

Nghĩ đoạn gã bèn hỏi: “Rốt cuộc Tiêu Liệt Vũ là thần thánh phương nào mà cả Vương Thúc cũng chết dưới tay hắn?”.

Lão Thủ nói: “Tiêu Liệt Vũ vốn là tử đệ của vọng tộc Đông Ngô, bị các thế tộc phương Bắc bài xích, làm cho gia phá nhân vong, nên sinh lòng phẫn nộ mà ra biển làm cướp. Từ nhỏ hắn đã nổi danh võ công cao cường, thiện sử một cây trường côn, tính tình háo sát, hễ đi tới đâu cướp bóc là gà chó cũng không tha. Chiến lược của hắn mô phỏng hệt như của Nhiếp Thiên Hoàn, quan binh thế lớn thì y tránh ra hoang đảo trên biển, sau đó chờ thời cơ đột kích, làm quan quân đều sợ như sợ hổ, chỉ cần nghe thấy tiếng tù và hiệu lệnh tấn công của hắn là đã bỏ chạy tán loạn. Giờ đây khả năng phòng ngự ở đó hầu như không có, Lưu gia đến làm Thái thú thật không khác gì đưa dê vào miệng cọp cả”.

Lưu Dụ nghe mà không khỏi thở dài, trong lòng tự nhủ không ngờ tình thế còn ác liệt hơn cả mình tưởng tượng, câu nói đùa “đại soái không binh” của Lão Thủ là thật chứ chẳng phải khoa trương.

Gã chỉ biết cười khổ nói: “Vương Thúc chết thế nào vậy?”.

Lão Thủ khịt mũi đáp: “Vương Thức cũng như đa số đám con cháu thế gia khác, tự phụ quá cao, nếu y biết trốn trong tường thành cao cố thủ thì cũng không đến nỗi dễ dàng bị người ta chặt đầu như thế. Có điều y lại nghĩ mình là một Huyền soái thứ hai, dựa vào một cánh quân ba ngàn người từ Kiến Khang đến mà chủ động xuất kích, bị Tiều Liệt Vũ dùng tin tức giả dụ vào cạm bẫy phục kích, làm cho toàn quân tận diệt, cả cái đầu trên cổ cũng không giữ nổi. Giờ quan phủ các quận huyện đó đều chỉ dám trốn trong thành, giả như không nghe không biết chuyện bên ngoài. Ài! Lưu Lao Chi phái Lưu gia ngài đi thảo tặc, lại không phái người trợ giúp, rõ ràng là muốn đẩy người ta vào chỗ chết rồi còn gì”.

Lưu Dụ thầm kêu trời, Vương Thức xấu tốt gì cũng là tướng lĩnh có máu mặt trong quân Kiến Khang, kinh nghiệm tương đối phong phú, bằng không Tư Mã Đạo Tử cũng không chọn y nhận lấy trọng nhiệm này, mà bản thân người này cũng võ công cao cường, lại có một đạo quân chính quy tinh nhuệ, có bao nhiêu ưu thế đó cộng với nhân lực vật lực của quan phủ địa phương vậy mà chỉ một trận đã toàn quân tận diệt, từ đây có thể thấy Tiều Liệt Vũ không phải hải tặc tầm thường mà là kẻ có trí có dũng, cũng là kẻ có dã tâm, lại sở trường về cầm quân đánh trận. Lão Thủ đã đánh giá y quá thấp.

Nghĩ vậy, gã bèn hỏi: “Tình hình Diêm Thành thế nào?”.

Lão Thủ đáp: “Diêm Thành là nơi quân thảo tặc đóng quân, có điều quân thảo tặc giờ chỉ còn hơn trăm người, cộng với hơn bốn trăm quân thủ thành, tổng số không đến sáu trăm, hơn nữa còn thiếu thốn lương thảo, đầu chí tiêu tan, bảo đảm người này đi đánh nhau với hải tặc thật chẳng khác nào nói chuyện cười”.

Lưu Dụ trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Các thành trì khác thì sao?”.

Lão Thủ nói: “Càng không đáng nói, nếu Tiều Liệt Vũ dẫn lâu la tới đánh, khẳng định cả đám chỉ cần nghe hơi đã bỏ chạy từ xa rồi! Ôi! Tiểu nhân thật sự không dám khoa trương, các thành duyên hải giờ đây bất luận là quan phủ hay bá tánh, đều sống trong hoang mang lo sợ, điều duy nhất có thể làm chỉ là cầu thần bái phật, hy vọng bọn tặc tử buông tha cho mình”.

Lưu Dụ lại hỏi: “Có hiện tượng ly hương đào vong không?”.

Lão Thủ lắc đầu: “Cũng may mấy tháng gần đây Tiều Liệt Vũ chỉ cướp các thuyền hàng ngoại quốc vào Đại Hà, vì vậy dân các quận ven biển mới tạm thời yên ổn một thời gian”.

Lưu Dụ nghĩ ngợi một hồi, bất chợt bật cười nói: “Giờ ta đói đến bụng sôi lên ùng ục rồi đây. Sau khi vào phủ Thống lĩnh ta không dám ăn bất cứ thứ gì, chỉ uống hai gầu nước múc ở giếng trong hậu viện. Có gì dần bụng được không?”.

Lão Thủ gật đầu tán thưởng: "Lư gia cẩn thận như vậy là rất phải, không thể không đề phòng kẻ khác được, đặc biệt là đối với thống lĩnh thì càng phải chú ý hơn. Hà! Có điều vì bọn tiểu nhân nhận lệnh quá gấp nên lương thực trên thuyền đều do phủ Thống lĩnh cung cấp cả. Để tiểu nhân sai người kiểm chút gì cho Lư gia lót dạ vậy".

Lư Dụ thoáng động tâm, gọi y lại nói: "Ta còn mấy câu muốn hỏi ngươi".

Lão Thủ lại ngồi xuống, vui vẻ nói: "Chỉ cần tiểu nhân biết, nhất định sẽ trả lời Lư gia tường tận".

Lư Dụ nói: "Lư Lao Chi có biết chuyện ngươi làm việc cho Khổng lão đại không?".

Lão Thủ gật đầu: "Đương nhiên là biết, vì bọn tiểu nhân được Huyền soái dặn dò hành sự cho Khổng lão đại. Sau khi Lư Lao Chi lên làm thống lĩnh, Khổng lão đại còn đích thân đến yêu cầu, hy vọng có thể tiếp tục dùng bọn tiểu nhân nữa, vì y chỉ tin nhiệm có mình tiểu nhân thôi".

Lư Dụ thở dài: "Rất có thể Lư Lao Chi đã chọn các người để chết chung theo ta đó".

Lão Thủ biến sắc nói: "Lư gia cho rằng lương thực có vấn đề sao? Để tiểu nhân lập tức đi kiểm tra".

Lư Dụ nói: "Ngươi có biết trong đám thân binh của Lư Lao Chi có một kẻ tên Trần Nghĩa Công không?".

Lão Thủ hoang mang lắc đầu: "Tiểu nhân chưa từng nghe qua cái tên này".

Lư Dụ chậm rãi nói: "Hắn tự xưng là một trong mười đội trưởng thân binh đoàn của Lư Lao Chi".

Lão Thủ ngạc nhiên: "Mười đội trưởng trong thân binh đoàn của Lư Lao Chi người nào tiểu nhân cũng quen biết, nhưng không có ai họ Trần cả".

Lư Dụ nói: "Số lương thực này không cần kiểm tra cũng biết đã bị người ta giở trò rồi, có lẽ là độc được mẫn tính, ăn liên tục hai ba ngày mới có tác dụng, khiến người ta không cảm giác được. Ngươi mang một bát ra đây cho ta xem thử!".

Lão Thủ đi rồi, Lư Dụ chìm vào suy tư mặc tưởng.

Sáng sớm nay khi gã biết Lư Lao Chi phái thuyền đưa mình đến Diêm Thành, trong lòng đã sinh nghi. Vì nếu một mình gã cô kỵ đơn thân thượng lộ, dựa vào bản lĩnh thám sát địch nhân của gã thì chỉ cần bỏ ngựa, chọn đường sơn lâm mà đi thì cho dù địch nhân có đông hơn nữa cũng không có cách nào chặn gã lại được. Nhưng nếu đi đường thủy, gã sẽ trở thành mục tiêu hiển hiện cho đối phương công kích.

Lưu Lao Chi có lẽ đã gặp mặt Trần công công, biết rõ truy sát gã trong vùng rừng núi chỉ tốn công vô ích, nên mới nghĩ ra độc kế chặn giết gã trên đường thủy này.

Tâm kế của Lưu Lao Chi lợi hại phi thường, hẳn biết Lão Thủ có quan hệ với gã nên cố ý tung tin tức cho bọn Tôn Vô Chung, rồi để Tôn Vô Chung thông tri với Khổng lão đại. Khổng lão đại ngỡ rằng mình đã khéo léo an bài cho Lão Thủ tiếp nhận nhiệm vụ này mà không ngờ mình đã trúng kế của Lưu Lao Chi, tiện thể giúp họ Lưu trừ đi một thế lực ủng hộ Lưu Dụ trong Bắc Phủ Bình.

Điểm tuyệt nhất của kế này chính là gã rất tin nhiệm Lão Thủ, chẳng những không tin Lão Thủ sẽ hại mình, lại càng tin vào bản lĩnh sử thuyền quán tuyệt Bắc Phủ Bình của hắn. Nếu không có chuyện gì xảy ra, trên sông lớn căn bản không ai có thể cản được Lão Thủ cả.

Lưu Lao Chi đã nhìn thấu tính cách của gã, biết một khi ngộ kích, Lưu Dụ gã sẽ không bỏ lại Lão Thủ và các huynh đệ khác mà một mình đào tẩu, kết quả cuối cùng là sẽ lực chiến đến chết.

Độc kế cơ hồ như chặt chẽ hoàn hảo này rất có khả năng do hai người Lưu Lao Chi và Trần công công cùng nghĩ ra, vì chuyện này buộc phải do người ngoài làm, như vậy còn có thể coi như Tiều Liệt Vũ hạ thủ, ai muốn truy cứu cũng khó.

Lưu Dụ thâm than nguy hiểm, mồ hôi lạnh toát đầm đìa. Đúng lúc này thì Lão Thủ bung một bát gạo đi tới.

Sắc mặt Lão Thủ trở nên cực kỳ khó coi: "Quả nhiên có mùi rất cổ quái, nếu không phải Lưu gia nhắc nhở, chắc chắn không ai để ý thấy cả".

Lưu Dụ nhận lấy bát gạo trong tay hắn, đưa lên mũi ngửi.

Chuyện cổ quái lập tức xảy ra, chân khí trong cơ thể gã tự nhiên chuyển động, tụ tập về các kinh mạch ở cánh mũi, mùi gạo liền trở nên nồng hơn, xộc thẳng vào mũi. Kỳ diệu nhất là không chỉ ngửi rõ hơn, mà gã còn có thể phân thành từng tầng một, trong đó có một cổ hương khí rất chất, hoàn toàn không phải mùi gạo".

Gã không thể ngờ mũi mình lại trở nên linh mẫn đến thế, không khỏi nghĩ đến cái mũi chó, rồi lại nhớ đến Phương Hồng Sinh.

Gã hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Gạo này đã bị ngấm độc vật, sau đó sấy khô cho hết nước, độc vật ngấm cả vào trong, vì vậy hạt gạo hơi teo lại một chút".

Gã đặt bát xuống, quay sang Lão Thủ đang nhìn mình với ánh mắt kính phục.

Lão Thủ giật mình sức tỉnh, gần giọng nói: "Lưu Lao Chi thật không phải là người, định hại chết cả bọn tiểu nhân nữa".

Lưu Dụ mỉm cười: “Những kẻ đấu tranh giành quyền lực xưa nay đều như vậy, không ai nói chuyện nhân nghĩa đạo đức với người đầu, hơn nữa còn bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình nữa”.

Lão Thủ kiên quyết lắc đầu nói: “Lão Thủ này từ lúc nhận nhiệm vụ đã thương lượng với các huynh đệ rồi, bọn tiểu nhân quyết định giao tính mạng mình cho Lưu gia. Giờ thì tiểu nhân càng quyết tâm hơn, chẳng những đưa Lưu gia đến Diêm Thành mà còn ở lại đó cùng ngài kế vai tác chiến, vì dân trừ hại”.

Lưu Dụ nghe mà không khỏi động tâm, có câu đầu khéo không gạo không nấu được cơm, dù gã có ba đầu sáu tay trí cao hơn trời, mà chỉ có một thanh đơn đao mà đối địch với hải tặc từng tung hoành ngang dọc vô địch trên biển thì chỉ là chuyện nực cười. Nhưng nếu có cao thủ điều khiển thuyền thông thuộc tình hình địa phương, tình thế sẽ hoàn toàn khác biệt.

Lão Thủ lại nói: “Bọn tiểu nhân có thể nói thác là Tiểu Liệt Vũ đã phong tỏa cửa biển ở Đại Giang, nên không thể hồi thuyền, như vậy Lưu Lao Chi cũng không thể giáng tội xuống được”.

Lưu Dụ gật đầu: “Hảo chủ ý!”.

Được Lưu Dụ đồng ý, Lão Thủ vô cùng hưng phấn nói: “Trên Đại Giang này cho dù Nhiếp Thiên Hoàn đích thân xuất hiện cũng không cản được tiểu nhân. Đừng coi thường đây chỉ là một chiến thuyền nhỏ, Khổng lão đại đã từng lấy mười mấy lượng hoàng kim ra để sửa chữa nó đó, thân thuyền rất dày, mũi thuyền và đuôi thuyền đều bọc thép. Tiểu nhân xuất thân trong thế gia đóng thuyền, rất hiểu biết chuyện này”.

Lưu Dụ chợt nghĩ đến Lưu Lao Chi cố ý lưu mình lại phủ Thống lĩnh một ngày một đêm chính là để Trần công công có đủ thời gian sắp đặt đối phó mình.

Nghĩ đoạn gã bèn nói: “Lưu Lao Chi đương nhiên hiểu rõ bản lĩnh của ngươi, vậy nên ắt hẳn sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó đâu, mà sẽ dụng kế trên thuyền. Giống như lần Vương Quốc Bảo giết Hà đại tướng quân vậy, ngươi nghĩ thử xem! Khi chúng ta không đề phòng đột nhiên xuất hiện mấy chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang hỏi chúng ta đi đâu, đòi chúng ta cho xem văn kiện thông hành, khẳng định là chúng ta sẽ trúng kế”.

Lão Thủ khâm phục nói: “Vẫn là Lưu gia suy nghĩ chu đáo, chẳng trách xưa nay ngài bách chiến bách thắng, cũng vì vậy mà Lưu Lao Chi mới sợ ngài đó”.

Lưu Dụ vỗ vỗ lên vai không gạo, tâm thần thì đã bay tới Diêm Thành trước.

Lão Thủ thấp giọng nói: “Còn có một chuyện nữa tiểu nhân chưa cho Lưu gia biết, Khổng lão đại có đặt một rương sắt trên thuyền, nói Lưu gia phải đích thân mở khóa xem bên trong, theo tiểu nhân thì đó nhất định là quân phí mà Khổng lão đại tặng cho ngài”.

Lưu Dụ bồi hồi cảm động, Khổng lão đại đã tỏ rõ sẽ đứng về phía mình, đồng thời gã cũng nhận ra ảnh hưởng kinh người của hỏa thạch thiên giảng, Khổng lão đại, Lão Thủ và huynh đệ của y đều tin tưởng rằng Lưu Dụ gã chính là thiên chi kiêu tử, vậy nên đều không cần suy nghĩ, không cần đợi chờ, không cần quan tâm đến tình hình lúc này mà quyết tâm chọn lựa gã.

Chỉ có gã mới biết mình tuyệt đối chẳng phải chân mệnh thiên tử gì.

- o O o -